

Arrest

nr. 73 589 van 19 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 15 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. AMPE, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 17 november 2008 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 17 augustus 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart het staatsburgerschap van Azerbeidzjan te bezitten, en van Azeri origine te zijn. In juli 2008 kwam u in Azerbeidzjan een zekere S.(...) tegen. Hij was een (katholieke) Christen. S.(...) bracht u "Het Nieuwe Testament" in het Russisch. S.(...) zei dat u dat boek moest lezen, en hij zei dat u nadien een soort examen zou krijgen over dat boek. S.(...) gaf aan dat u later gedoopt zou worden in de kerk. Eind juli 2008 bood S.(...) u een kruis aan, en hij zei dat u kort daarop zou gedoopt worden. Uw burens in Nadaran zagen het kruis rond uw nek, en ze beledigden u omdat u zich bekeerd had tot een andere religie. Ze stelden dat u een verrader was. Eind juli 2008 werd het kruis rond uw nek afgerukt door de burens. De burens hebben u 4 à 5 keer aangevallen, en ze wierpen stenen naar u. Hierdoor hebben ze een tand van u gebroken, en u had misschien nog blauwe plekken op uw rug omwille van de stenen. Een oom van uw vader vroeg u waarom u zich bekeerd had van religie. Hij gaf u een slag en hij verbood u om u te laten dopen. U werd door uw vader en door de oom van uw vader naar het ziekenhuis

gebracht. U voelde zich psychisch slecht. U lag in het ziekenhuis van 17 september 2008 tot 8 oktober 2008. Er werd schizofrenie in hoge graad vastgesteld. U kreeg een behandeling in het ziekenhuis. U werd goed behandeld in het ziekenhuis. Na de behandeling voelde u zich beter. Daarna begonnen de problemen met de burens opnieuw. U ging klacht indienen bij de wijkagent in Nardaran. U sprak over uw situatie, en hij zei dat u geen schrik moest hebben omdat in Azerbeidzjan niemand gedood wordt, en dat hij erop zou toezien. Uw vader bedreigde u, en hij stelde dat hij u overal in Azerbeidzjan zou vinden. U verliet Baku in oktober 2008 met de trein, en u reisde naar Rusland. Vanuit Rusland reisde u met een vrachtwagen verder naar België zonder enige persoonlijke grenscontrole. U kwam België binnen op 17 november 2008, en u diende een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 17 november 2008.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een medisch attest neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

U verklaart tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal (CGVS) dat u problemen kende in Azerbeidzjan met uw familie en uw burens omdat u zich bekeerd had tot het (katholieke) christendom (CGVS, p. 9). Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt verder dat u geen andere problemen kende in Azerbeidzjan (CGVS, p.9).

In de eerste plaats dient hierover te worden opgemerkt dat het opmerkelijk is dat u op enkele vragen rond basisgegevens in verband met het katholieke christendom geen antwoord kan bieden, hetgeen toch minimaal verwacht zou kunnen worden van iemand die verwacht werd het Nieuwe Testament te lezen om een examen af te leggen om zich te kunnen laten dopen (CGVS, p. 5).

Zo geeft u ten eerste aan de officiële naam van uw kerk niet te kennen (CGVS, p. 5).

Ten tweede geeft u aan het "Onze Vader" niet te kennen (CGVS, p. 8)

Ten derde geeft u aan niet te weten hoe en waarom christus gestorven is (CGVS, p. 8).

Ten vierde stelt u geen evangelisten te kennen (CGVS, p. 8).

Ten vijfde geeft u aan geen apostelen te kennen (CGVS, p. 8).

Ten zesde stelt u niet te weten wie Jezus verraden heeft (CGVS, p. 8)

Tenslotte geeft u aan niet de betekenis van Pinksteren te kennen (CGVS, p. 8).

Concluderend kan dan ook gesteld worden dat het uitermate opmerkelijk is dat, hoewel u zelf aangaf dat u gevraagd werd om het "Nieuwe Testament" te lezen om er nadien een examen van af te leggen, u er niet in slaagt om een antwoord te bieden op enkele elementaire elementen van de godsdienst waartoe u zich

zou bekeerd hebben. Er kan dan ook ernstig getwijfeld worden aan uw daadwerkelijke bekering tot en betrokkenheid bij het katholieke christendom, en bijgevolg ook aan de problemen die u hierdoor zou gekend hebben.

Indien toch geloof zou gehecht worden aan het feit dat u zich bekeerd zou hebben tot het christendom (waar dus ernstig aan getwijfeld kan worden), dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u enkel problemen kende met de burens en de familie, en dat u nooit problemen kende met de Azeri autoriteiten (CGVS, p. 9); Hierover dient te worden opgemerkt dat uw problemen van familiale en interpersoonlijke aard zijn. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt bovendien dat de katholieke Christenen zonder problemen hun geloof kunnen belijden in Azerbeidzjan, en blijkt dat geen enkele bron melding maakt van discriminatie of vervolging tegenover katholieke of orthodoxe christenen in Azerbeidzjan.

Verder dient te worden opgemerkt dat u verklaart de wijkagent te hebben aangesproken voor bescherming (CGVS, p. 7 en 8). U geeft aan tijdens uw interview voor het CGVS dat de wijkagent

aangaf dat u geen schrik moest hebben aangezien er in jullie land niemand gedood wordt, en hij op de situatie zou toezien (CGVS, p. 8). U stelt verder dat u niet op zoek bent gegaan naar bescherming bij hogere instanties (CGVS, p. 9). Hierover dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen duidelijk kan worden afgeleid dat de wijkagent wel degelijk bereid was om u ondersteuning te bieden bij de problemen

die u kende met uw familie en burens, en blijkt verder ook dat u onvoldoende demarches hebt ondernomen om bescherming te krijgen in Azerbeidzjan zelf.

Gelet op het voorafgaande kan in uw hoofde geen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde medisch attest bevat de informatie dat u werd opgenomen in het ziekenhuis van 17 september 2008 tot 8 oktober 2008 en bevat een diagnose met voorgeschreven medicatie. Gezien dit document geen informatie bevat over de redenen waarom u in het ziekenhuis werd opgenomen (CGVS, p. 3), wijzigt dit document niets aan bovenstaande beslissing. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u geen origineel van dit document voorlegt maar enkel een kopie, hetgeen het voor het Commissariaat-generaal onmogelijk maakt om de authenticiteit van dit document te bepalen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de motiveringsplicht uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Daarnaast voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur en de algemene zorgvuldigheidsnorm uit artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek. Volgens verzoeker schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht omdat de commissaris-generaal een aantal argumenten inroept die op evidente beoordelingsfouten berusten en die niet opwegen tegen de elementen uit het dossier die erop wijzen dat verzoeker wel voldoet aan "de voorwaarden van het asiel en de subsidiaire bescherming". Daarnaast schendt de bestreden beslissing in de ogen van verzoeker de zorgvuldigheidsplicht omdat ondanks de duidelijke, overeenstemmende elementen geen onderzoek wordt gedaan naar de nog onzekere elementen én omdat verzoeker bijna 3 jaar heeft moeten wachten op een uitspraak.

Verzoeker vat de overwegingen van de commissaris-generaal samen en stelt dat zijn geloofwaardigheid onterecht in vraag wordt gesteld. Verzoeker citeert enkele passages van het gehoorverslag en geeft aan dat hij wél in staat was op bepaalde vragen in verband met het christendom te beantwoorden. De vragen die onbeantwoord bleven kunnen, zo beweert verzoeker, niet eenvoudigweg als 'basisgegevens' worden bestempeld aangezien een groot deel van de christenen het antwoord op deze vragen schuldig zou moeten blijven. Verzoeker wijst erop dat het aantal christenen dat effectief de betekenis van Pinksteren kent of de namen van de evangelisten kan opsommen, waarschijnlijk ontvullend laag is. Waar het Commissariaat-generaal stelt dat de problemen van verzoeker van familiale en interpersoonlijke aard zijn omdat hij enkel problemen kende met de burens en familie, stelt verzoeker dat de bedreigingen en fysieke geweldplegingen waarmee hij werd geconfronteerd wel degelijk een reëel risico op ernstige schade inhielden. Verzoeker wijst erop dat een bekering tot het christendom in de zeer conservatieve islamitische gemeenschap waartoe hij behoort als onaanvaardbaar wordt aanzien en hij met allerlei vormen van beledigingen, bedreigingen en geweld werd geconfronteerd. Waar de commissaris-generaal aanhaalt dat uit zijn verklaring blijkt dat de wijkagent op de situatie zou toezien en bijgevolg bereid was om ondersteuning te bieden bij problemen, stelt verzoeker, die zelfs betwijfelt dat hij dit werkelijk heeft verklaard, dat hiermee geen rekening kan worden gehouden aangezien de tussenkomst van de politieagent zeer beperkt was en de geruststellende woorden eerder bedoeld waren om verzoeker af te wimpelen. Zelfs indien de wijkagent beloofd zou hebben een oogje in het zeil te houden, biedt dit volgens verzoeker geen voldoende bescherming tegen de woede en de voorgenomen wraak van familie, vrienden en burens.

Ten slotte geeft verzoeker aan dat het interview waarop de beslissing van de commissaris-generaal gesteund is, dateert van 13 januari 2009 en verzoeker bijna 3 jaar in het ongewisse werd gelaten over de uitkomst van zijn dossier waardoor de zorgvuldigheidsnorm werd geschonden.

2.2. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. De bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, is gestoeld op het ongeloofwaardig karakter van verzoekers bewering dat hij problemen kende omwille van zijn bekering tot het christendom. Zo wordt door de commissaris-generaal vastgesteld dat verzoeker geen antwoord kan bieden op enkele basisvragen in verband met het christendom. Zelfs indien geloof zou worden gehecht aan verzoekers relaas, zo wordt in de beslissing gesteld, dient uit de verklaringen van verzoeker te worden afgeleid dat hij enkel problemen kende met de burens en de familie en niet met de autoriteiten in Azerbeidzjan, waardoor de problemen een gemeenschappelijk karakter hebben. Uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt volgens de commissaris-generaal bovendien dat katholieke christenen zonder problemen hun geloof kunnen beleiden in Azerbeidzjan en er geen sprake is van vervolging van christenen. Luidens de bestreden beslissing kan uit de verklaringen van verzoeker worden afgeleid dat de wijkagent bereid was ondersteuning te bieden bij de problemen die hij kende met zijn familie en burens en dat verzoeker onvoldoende démarches heeft ondernomen om bescherming te krijgen in Azerbeidzjan zelf. Het medisch attest dat verzoeker had neergelegd wijzigt niets, zo stelt de beslissing, aan de conclusie dat er geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade kan worden vastgesteld.

2.4. Van een asielzoeker mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij duidelijke en ondubbelzinnige informatie kan verschaffen over zijn bekering en minstens elementaire vragen hieromtrent correct kan beantwoorden. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker van bij aanvang verklaarde dat hij een opleiding genoot naar aanleiding van zijn bekering (stuk 9, Vragenlijst DVZ 25/11/2008, p. 2) en dat hij zelfs een soort examen zou moeten afleggen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 13/01/2009, p. 5). Bijgevolg mag van verzoeker worden verwacht dat hij zonder problemen een antwoord kan verschaffen over een aantal kennisvragen in verband met het christendom die verder reiken. Blijkens het gehoorverslag is verzoeker echter niet op de hoogte tot welke strekking van het christendom hij zich heeft bekeerd (stuk 4, gehoorverslag CGVS 13/01/2009, p. 5). Ook blijkt verzoeker niet te weten waarom Christus is gestorven en kan hij geen enkele naam van een evangelist of een apostel noemen. Hij weet evenmin wie Jezus heeft verraden en wat het feest van Pinksteren inhoudt (stuk 4, gehoorverslag CGVS 13/01/2009, p. 8). Verzoekers blote bewering dat deze vragen niet als 'basisgegevens' kunnen worden aanzien wordt niet met objectieve gegevens onderbouwd, zodat hij niet aantoonde dat de door de dossierbehandelaar gestelde vragen niet tot deze 'basisgegevens' behoren. Het verweer dat slechts weinig christenen op deze vragen correct zouden kunnen antwoorden, kan niet worden aanvaard. Gelet op het feit dat verzoeker aangaf een opleiding te hebben genoten, kan immers worden verondersteld dat zijn kennis bovengemiddeld is. De gestelde vragen in verband met de apostelen en de evangelisten mogen in dit kader zeker tot de 'basisgegevens' worden gerekend. Het feit dat verzoeker enkele vragen wél wist te beantwoorden, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij in gebreke blijft meer inhoudelijke vragen met betrekking tot zijn geloof te beantwoorden (cf. RvS 7 juli 2000, nr. 88.770). Verzoekers betoog is niet van aard om de vaststelling van de commissaris-generaal betreffende de ongeloofwaardigheid van zijn bekering te doen wankelen. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoeker ten tijde van zijn gehoor van 13 januari 2009 niet gedoopt was (stuk 4, gehoorverslag CGVS 13/01/2009, p. 9) en tot op heden geen enkel bewijs aanbrengt dat hij nu wel gedoopt zou zijn, wat de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde bekering verder onderstreept.

2.5. Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Enerzijds vloeit dit voort uit artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat vereist dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil invoeren. Anderzijds bepaalt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn

land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen. Een asielzoeker moet alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed. Daargelaten de vraag of verzoeker gewag heeft gemaakt van beloftes vanwege de wijkagent blijkt in elk geval uit het administratief dossier dat verzoeker aangaf naar aanleiding van de problemen met zijn burens slechts éénmaal naar de wijkagent in Nardaran te zijn gegaan (stuk 4, gehoorverslag CGVS 13/01/2009, p. 7) en niet op zoek is gegaan naar hogere instanties die wel hulp of bescherming zouden kunnen bieden uit schrik voor de reactie van zijn burens (*Ibid.*, p. 9-10). Uit de verklaringen van verzoeker kan dus duidelijk worden afgeleid dat hij de lokale beschermingsmogelijkheden geenszins heeft uitgeput, waardoor hem geen internationale bescherming kan worden verleend.

2.6. Los van de ongeloofwaardigheid van de aangehaalde feiten kunnen deze niet worden gelijkgesteld met een gegronde vrees voor vervolging. Deze feiten hebben immers een gemeenschappelijk karakter omdat de plegers ervan niet-overheidsactoren zijn. Slechts indien zou worden aangetoond dat de autoriteiten geen bescherming kunnen bieden, of, omwille van één van de redenen vermeld in het Vluchtelingenverdrag, willen bieden, kunnen deze gedragingen in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoeker blijkens zijn verklaringen geen problemen kende met de autoriteiten van zijn land (stuk 4, gehoorverslag CGVS 13/01/2009, p. 9) en enkel met zijn burens en zijn oom (*Ibid.*, p. 7), kunnen deze niet als vervolging worden gekwalificeerd. Verzoeker betwist noch weerlegt immers de objectieve informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd waaruit blijkt dat christenen in Azerbeidzjan niet blootstaan aan discriminatie of vervolging (stuk 13, Landeninformatie, AZE 2011-03).

2.7. Waar verzoeker aanvoert dat deze feiten wél als een reëel risico op ernstige schade kunnen worden aanzien, zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming, merkt de Raad op dat ook voor de toekenning van de subsidiaire bescherming de geloofwaardigheid van het relaas vereist is. Zoals hierboven werd gesteld, worden de bekering van verzoeker en de problemen die daaruit zouden zijn voortgevloeid niet geloofwaardig geacht, waardoor hij zich ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen enkel gegeven aan waaruit zou blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.8. Inzoverre verzoeker aanvoert dat de zorgvuldigheidsnorm werd geschonden doordat geen beslissing werd genomen binnen een redelijke termijn, wijst de Raad erop dat er geen wettelijke bepalingen of beginselen bestaan die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen omdat zijn asielaanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld (RvS 23 november 2004, nr. 137.527). Bovendien toont verzoeker niet aan welk belang hij heeft bij deze kritiek aangezien hij niet kan voorhouden benadeeld te zijn door de lange duur van de asielprocedure. Verzoekers genoten immers de facto langer bescherming tegen de beweerde vervolging en zij werden in de mogelijkheid gesteld aanvullende stukken te verzamelen ter staving van hun relaas. Derhalve wordt de schending van de redelijke termijn niet dienstig aangevoerd (RvS 13 december 2006, nr. 165.910). Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsnorm aannemelijk gemaakt.

2.9. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN